misse, kaunimasse ruumi, kus väike Sinivalli neitsi hakkas looma uut Sinivalli sugupõlve. Töölised kadusid kõik käikudesse ja hakkasid käigu uksi erilise hoolega kinni sulgema.

„Tuleb varsti vihma ajajärk!“ ütles Janilla seda nähes.

„Peame kiiresti teotsema,“ hädaldas Maisi-Lii. Paremale ja vasemale poole huikas Maisi-Lii imeliku siriseva häälega. Seda kuulsid kohe tuhanded väikesed olendid. Siit ja sealt lehe ja juure varjust ilmus väikesi kehakesi, asudes kiiresti jooksma Rohelise Päikese Maa lossi poole. Ülevalt lehetaevast kostis nagu suure looma kuri urin ja ulgumine. Tormis paindusid puude kõrged oksad. Kuldseid lehti lendles alla. Siit-sealt okste vahelt vilksatas punase päikese kiir välguna. Õhk oli täis rohu ja lillede seemneid. Korraga kõlas imelik kumisev helin.

„Mis see on?“ imestus Peedu.

„Vanaema on tulnud üles lossi ja laseb helistada sügiskella. Kõik, kes seda kuulevad, teavad, et peavad põgenema taliuinakusse.“

Kiiresti, kiiresti rändasid Rohelise Päikese Maa lapsed lossi vanaema juurde.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 103